

טעימה מהספר: הדרך לארץ הא"ס

(הזדמנויות אין סופיות)

כך הכול התחיל...

הסיפור שלי נע בין חוויות דמיוניות לאירועים שהתרחשו במציאות. האם חשוב לדעת מה דמיוני ומה לא? את התשובה לשאלה זו אשאיר לכל אחד ואחת מכם.

גדלתי במושב עין יהב שבערבה. מדי יום בשעות אחר הצהריים הייתי יוצאת עם אבא ועם האחים שלי לעבוד בשדות. היינו בין המשפחות האחרונות שהעסיקו מתנדבים (אנשים צעירים שהגיעו מחו"ל כדי לעבוד בישראל ונשלחו למושבים ולקיבוצים) ואת רוב העבודה עשינו אנחנו, בני המשפחה. כן, בשעה שבמשקים אחרים כבר הביאו עובדים זרים שהיו מדללים את הפלפלים או קוטפים מלונים, התעקש אבא שלי על עבודה עברית או נכון יותר, על עבודה משפחתית. מדי יום, חיכיתי בקוצר רוח שהזמן יעבור. "נו כבר, שהשמש תלך לה למקום אחר ונוכל סוף סוף לחזור הביתה", הייתי אומרת לעצמי בלב. שעת השקיעה בישרה לי שעוד יום עבודה הסתיים.

במשך השנים, כולם ידעו שהעבודה בשדה אינה גורמת לי לשמחה. הוריי נהגו לומר עליי שאני שמחה וקופצנית, "עליזה" הם קראו לי, עד שאני מגיעה לשדה. כשבגרתי, טענתי שכילדה השעה האהובה עליי ביום הייתה שעת השקיעה, כי היא הייתה הסימן לכך שהסתיים עוד יום עבודה.

יום אחד, כשעה קלה לאחר שהחלה השמש לנוע מטה ולהותיר אחריה שובל אפרפר, יצאנו בדרכנו הביתה. הייתי אז כבת 8. האחים שלי נסעו הביתה עם הטוסטוסים ואני נשארתי עם אבא בשדה. היה עליו להעביר עוד קו מים אחד לפני שהשמש תתחיל להיעלם.

כשסיים אבא להעביר את הקו, יצאנו שנינו לדרך חזרה הביתה. אבא נהג בטרקטור ואני ישבתי לצידו, על הכנף. הנסיעה העלתה חיוך על פניי הזעופות וחשתי שמחה גדולה. עוד יום עבודה בשדה הגיע לקיצו. אבל, עוד אני מחייכת לעצמי ולפתע הטרקטור נעצר. המנוע דמם. אבא ניסה להניע, אבל המנוע לא הגיב. אבא רטן קצת וניסה שוב. לא הצליח, התייאש והפסיק. לי לא היה אכפת. העיקר שאני לא צריכה לעבוד בשדה. כמובן שלא היו אז סמרטפונים ואבא אמר שיחלוף קצת זמן עד ששישמו לב שלא הגענו הביתה, יבינו שיש איזו בעיה ויבואו לחפש אותנו. בינתיים, השמש כמעט נעלמה לה באופק והשאירה את שנינו, ילדה קטנה ואביה החזק והגיבור, אי שם בשדה פתוח ורחב ידיים בערבה. באור האחרון והנמוג, החל אבא להעביר את הזמן שלנו יחד בסיפור מופלא שמתנגן באוזניי מאז ועד היום, תוך שהוא אוזן בידיו הגדולות בידיי ומזכיר לי שבמחיצתו, אני במקום הבטוח ביותר בעולם.

"בעוד שנים רבות, במקום מופלא שקוראים לו ארץ הא"ס..."

"אבא, מה זה הא"ס הזה?" מיהרתי לשאול.

"הא"ס"? זה הקלף המנצח בערימת הקלפים, אבל הא"ס הם גם ראשי התיבות של "הזדמנויות אין-סוף".

"אין סוף? של מה?" שאלתי וכבר דמיינתי אין סוף ממתקים, ערמות על ערמות של ממתקים. כמו בסיפור של שוליית הקוסם – סוכריות בכל הצבעים שמכסות הכול עד לקו האופק.

"לא!" צחק אבא, "אין-סוף הזדמנויות".

"כמו אין-סוף של שקיעות, או אין-סוף של חופשות וגם אין-סוף מחשבות", התחלתי להתענג על אין-סוף האפשרויות שנפתחו בפניי.

"נכון", אמר אבא, "אין-סוף של כל הדברים שאת בוחרת לעצמך".

"אבל אבא, אמרת ארץ הא"ס. זאת ארץ שגרים בה אנשים?" שאלתי בסקרנות.

ואבא התחיל לספר על הארץ המופלאה הזאת. "בארץ הא"ס חיים אנשים שהם ממש כמונו אבל קצת אחרים." 'מעניין', חשבתי לעצמי בלב כי לא רציתי להפריע לאבא בסיפור.

"האנשים בארץ הא"ס", המשיך אבא, "הם מאוד מיוחדים. הם לא יוצרים שום הפרדה בין אחד לשני". "מה זאת אומרת?" שאלתי כי רציתי להבין, "איך הם לא יוצרים הפרדה?"

"הם לא בונים גדרות או חומות או גבולות", אמר אבא "וכולם מעדיפים לעשות דברים יחד כדי להשיג שפע".

- "שפע של מה?" שאלתי, כאילו הבנתי מה זה בכלל שפע. אבא ראה את המבט התוהה על פניי ואמר "שפע הוא מצב שבו יש לנו די והותר ממה שאנחנו צריכים. מספיק אוכל, מספיק מים, מספיק אהבה – יש לנו הכול ובכמות רבה. בארץ הא"ס", המשיך אבא בסיפורו, "האנשים יכולים גם לשנות צורה".

"לשנות צורה?" התלהבתי.

"כן, למשל איש אחד יכול ללכת לישון כשהוא מורה בבית הספר ולקום בבוקר כשהוא חקלאי. הרי זאת היא ארץ של אין-סוף הזדמנויות, לכן הכול בה אפשרי".

"איזה מגניב!" קראתי בשמחה וכשנגמר הסיפור של אבא, התחלתי לשאול המון שאלות. אבא, שראה עד כמה אני מתעניינת בארץ הא"ס, הוסיף, "טל, את יכולה לבקר בארץ הא"ס מתי שרק תרצי. היא פתוחה לכולם. הבעיה היא, שאנשים רבים בכלל לא יודעים על קיומה".

רק סיים אבא את המשפט, וכבר הגיע אחד מאחיי לאסוף אותנו ולא חזרנו לדבר על ארץ הא"ס. באותו הלילה, הדמיון שלי הוצף בתמונות מאותה ארץ קסומה. נכנסתי למיטה נרגשת מקיומה של ארץ שכזו, שבה הכול אפשרי. לפתע, שמעתי קול אישה נעים ומלטף: "טל היקרה, ברוכה הבאה לארץ הא"ס. חיכינו לך".

סקרנים? רוצים לגלות את ההמשך?

מוזמנים להיכנס [לדף הספר](#) ולהזמין לעצמיכם או לאהוביכם ספר במחיר רכישה מוקדמת (עד ה-4.9.18)

הדרך לארץ הא"ס / טל מזור

טעימה מהספר: הדרך לארץ הא"ס

(הזדמנויות אין סופיות)

מתוך מודל שלגיה ושבעת הגמדים

להרחיב את נקודת המבט

... כשהיער הוא סמל לנפש, הגמדים הם הקולות הפנימיים. אלה שאנו מקשיבים להם מיד ואלה שאנחנו לא רוצים לשמוע, אלה שאנו גאים בהם ומציגים אותם כלפי חוץ ואלה שקולם נאלם או נבלע ברעש.

גם אני, כמו וולט דיסני, נתתי שמות לגמדים שלי. כשאני עומדת מול אתגר חדש, מצב מבלבל או דילמה שדורשת החלטה, מיד מתחיל רב שיח, שאמנם מתרחש רק בראשי אך עדיין, מאוד חי וצבעוני, כשעוצמת הדציבלים הפנימיים עולה לעיתים על הצפוי והרצוי. אבל, גם כשהדיון מתלהט חשוב לי להקשיב לכל הקולות, כולל אלה שלא אשמע לעצתם. חשוב לי ללמוד איך לא להשתיק אף אחד מהם, כי אני מודעת לכך שהרחבת נקודת המבט מאפשרת לי לבחור את דרכי מתוך שפע ולא מתוך חוסר ברירה.

ואלה הם שבעת הגמדים שלי:

נתי האוטומטי

זה שמגיב מיד, בלי להצביע ובלי לחשוב, ואומר את הדבר הראשון שעולה לו (ולוי) בראש. הקול של נתי האוטומטי הוא הכי חזק והוא מאוד בטוח בעצמו. אין זה מפליא כי הדברים שהוא אומר נחרטו בנפש עוד מילדות ונאמרו שוב ושוב, עד שהוא בטוח שהם האמת היחידה בשבילו (ובשבילי).

קל וטבעי לנו להקשיב רק לנתי האוטומטי שבתוכנו ולפעול כמו שאנחנו רגילים, על אוטומט. זוהי גם דרכו החסכונית באנרגיה של המוח, שתמיד מעוניין לחסוך במשאבים ולכן מסייע לנו להפוך כל הרגל לאוטומטי.

אם נרצה לקדם שינויים בברכה ולהישאר גמישים וקשובים, עלינו למתן קצת את נתי שלנו ולתת גם לאחרים לדבר.

זהבית החיובית

היא זו שתמיד מוצאת את הטוב בכל מצב, גם אם על פניו הוא שלילי במיוחד. זהבית היא אופטימית חסרת תקנה. כשהיא יוצאת לרחוב וההזדמנויות פוגשות אותה בכל פינה, היא זו שתענה לנו על שאלות כמו, "בשביל מה זה טוב?" או "למה זה יצליח?"

אלה מאיתנו שנותנים לזהבית לדבר (ויש הרבה כאלה שלא), נהנים להקשיב לזהבית. היא טוענת אותנו במוטיבציה ומחזקת אותנו בבחירות שלנו. החיוך שלה מחמם את הלב והקול שלה חשוב. יחד עם זאת, לא רצוי להתמכר אך ורק לקולה הנעים ותמיד חשוב לזכור שיש לה עוד חברים.

יואש המיואש

בדיוק בקצה השני של הסקאלה נמצא יואש המיואש. על כל דבר יש לו ביקורת, הוא פוסל כל רעיון ומיטיב לנמק את סיבותיו. יואש זוכר את כל הכישלונות שלנו ויודע בדיוק מדוע כל מה שנעשה לא יצליח.

מלבד אלה שיואש הוא האוטומט שלהם, אתם ודאי שואלים את עצמכם מי בכלל רוצה להקשיב ליואש. ובכן, אמנם לא נעים להקשיב לו והוא יכול להוריד אותנו מהאוויר שבדמיוננו תוך כמה שניות, אבל במינון הנכון, חשוב לתת גם לו להתבטא. הוא הקול שמזהיר מפני סכנות, שבוחן את ההיבטים השליליים בכל סיטואציה ומעלה דעות מנוגדות לזו המקובלת. חשוב לזכור שגם אם מקשיבים לו או לכל קול אחר, ההחלטה הסופית היא בידינו.

רונית ההססנית

כשמקשיבים לרונית, נשמע כאילו היא פשוט נהנית מזה. להתלבט. לבדוק כל דבר לעומק ולערוך השוואות של יתרונות וחסרונות, להתייחס לכל סוגיה כאילו העולם כולו קם ונופל עליה בלבד, כמעט להכריע לכיוון מסוים אבל אז לגלות סיבה טובה למה לא. אבל האמת היא שהיא לא לגמרי נהנית. היא פשוט חוששת להפסיד, להיכשל ולטעות.

אם יש לנו נטייה לאימפולסיביות, כדאי להקשיב קצת לרונית לפני שאנחנו שוב קופצים ראש למים ומגלים שהם קפואים. אבל אם נבחר להישאר בחברתה ולא לפגוש קולות אחרים, מובטח לנו שלעולם לא ניקח סיכון ולא נגיע רחוק.

יואל השואל

כמו ילד בן שלוש, יואל לא מפסיק לשאול שאלות. הוא מתייחס לכל סיטואציה, גם האגבית ביותר, כאילו הוא נתקל בה בפעם הראשונה בחייו, מתבונן בה בפליאה ובסקרנות, ומתחיל לשאול. למרות המטר הבלתי פוסק של שאלות, לא כדאי להפסיק אותו כי אנחנו לא באמת רוצים שיפסיק לשאול. על היתרונות של שאילת שאלות הרחבתי במודל כיפה אדומה ולכן רק אציין שכדאי להקשיב ליואל השואל, הרבה לפני שמקשיבים למי שכל התשובות בידינו, כי הפתרונות היצירתיים ביותר טמונים בשאלה הנכונה.

שרון פתרון

שני פנים יש לשרון פתרון. הפן האחד הוא היצירתי, זה שמגלה קיצור דרך גם כשנכנס לדרך ללא מוצא, זה שלוקח את כל המשתנים במשוואה ויוצר מהם משהו חדש ומופלא, זה שמוצא פתרון גם כשכל הסימנים מראים שאין סיכוי.

הפן השני שלו כבעל הפתרונות הוא חוסר היכולת שלו להקשיב למצוקה של האדם העומד מולו ופשוט להניח לה לצוף בלי לפתור אותה מיד. יש לו כל כך הרבה מה להציע ולכן לא נראה לו אפשרי שמהו צריך להישאר לא פתור, אפילו אם זה רק לרגע אחד.

קשת מבקשת

שנים ארוכות ישבה קשת שלי בשקט בצד. זמן רב חשבתי שאני יכולה להסתדר בלעדיה, בלי לבקש ובלי להיעזר. הרגשתי שלבקש עזרה מאחרים מעיד על חולשה, על הזדקקות ועל חוסר יכולת. ואני הרי סופרוומן. השיעור החשוב ביותר שלמדתי הוא לתת גם לקשת לדבר. לתת לה להשמיע את קולה.

וכשקשת סוף סוף מבקשת, היא מגלה שכולם חיכו רק לרגע הזה כדי לתת לה את מבוקשה.

במדינת הגמדים

חשבו על נושא המעסיק אתכם, על דילמה או על בעיה שאינכם יודעים איך לפתור אותה. פנו לכם זמן לשוחח עם הגמדים הפנימיים שלכם ולשמוע מה יש להם לומר. זכרו להניח לכל אחד מהגמדים להשמיע את קולו והקפידו להקשיב לדבריו עד תום. הגמדים המופיעים כאן הם הגמדים שלי, אם כי התפקידים שהם לוקחים על עצמם הם די אוניברסליים. יש לכם רעיונות לגמדים אחרים? אתם מוזמנים להחליף את השמות והתיאורים.

מה אומרים הגמדים על הנושא שבחרתם?

אהבתם את מה שקראתם?

אם הספר שלי מסקרן ומלהיב אתכם

מוזמנים לרכוש אותו כאן

ולהצטרף לקבוצת הפייסבוק [הדרך לארץ הא"ס](#)

רוצים להכיר אותי טוב יותר? לחצו על הקישורים:

הדרך לארץ הא"ס / טל מזור